

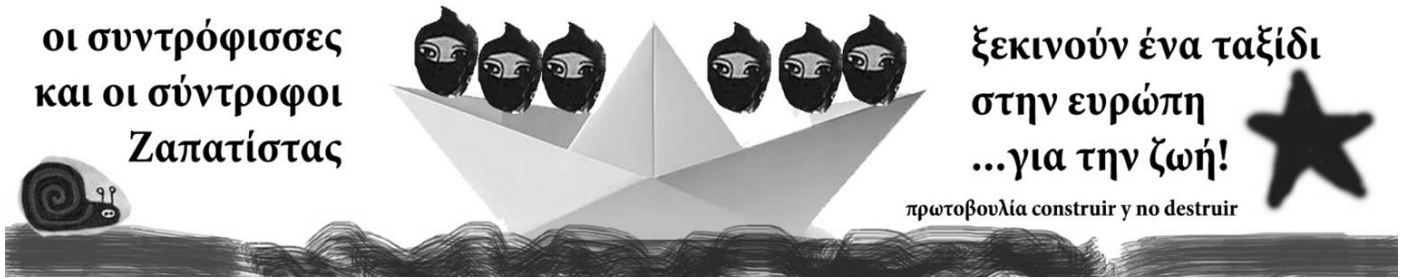
Η παγκοσμιοποίηση των αγώνων αντίδοτο στην παγκοσμιοποίηση του νεοφιλελευθερισμού

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

οι συντρόφισσες
και οι σύντροφοι
Ζαπατίστας

Ξεκινούν ένα ταξίδι
στην ευρώπη
...για την ζωή!

πρωτοβουλία construire y no destruir

Η Τσιάπας είναι η νοτιότερη και μια από τις φτωχότερες πολιτείες του Μεξικού. Από τα 4 εκατ. κατοίκους της, το ένα τρίτο περίπου είναι ιθαγενείς. Απόγονοι των Μάγια και των Ολμέκων, πολιτισμών με ιστορία χιλιάδων χρόνων στην Κεντρική Αμερική, οι αυτόχθονες της Τσιάπας έζησαν και άντεξαν εδώ και πέντε περίπου αιώνες τη συστηματική γενοκτονία στην αρχή, την εκμετάλλευση και τον απάνθρωπο ρατσισμό στη συνέχεια. Το τέλος της αποικιοκρατίας στο Μεξικό, στις αρχές του 20ού αιώνα, δεν αφορούσε αυτούς. Παρέμειναν «παρίες» του μεξικανικού κράτους, άνθρωποι χωρίς δικαιώματα και στοιχειώδεις υποδομές, ξεχασμένοι και αόρατοι.

Την πραγματικότητα αυτή, όμως, δεν την υπέμειναν στωικά. Η ιστορία της περιοχής είναι πλούσια σε εξεγέρσεις. Από το 1983 και για τα 10 επόμενα χρόνια, δημιουργούν κίνημα που οργανώνεται αργά και σιωπηλά, συγκεντρώνοντας δυνάμεις, κυριολεκτικά κάτω από τη μύτη του μεξικανικού κράτους. Το 1993 λαμβάνεται η απόφαση για εξέγερση. Την 1η Ιανουαρίου 1994, ξαφνιάζοντας τους πάντες, ένοπλα σώματα ιθαγενών, οργανωμένα στον Ζαπατιστικό Στρατό Εθνικής Απελευθέρωσης (EZLN), καλύπτουν τα πρόσωπά τους με κουκούλες και καταλαμβάνουν τα μεγαλύτερα αστικά κέντρα της πολιτείας. Η ύπαρξή τους γίνεται, για πρώτη φορά, ορατή. Σύνθημά τους: «**Φτάνει πια!**». Φτάνει πια στη βία, στον θάνατο, στην εκμετάλλευση, στις διώξεις, στην ταπείνωση, στην απαξίωση, στην καταστολή των ιθαγενών, στην καταπίεση των γυναικών, στην καταστροφή της φύσης. Απαιτούν: «Δημοκρατία, Ελευθερία και Δικαιοσύνη», όχι μόνο για αυτούς αλλά για όλους τους Μεξικανούς.

Η επανάσταση καταστέλλεται από τον μεξικανικό στρατό δύο φορές, τον Γενάρη του 1994 και τον Φλεβάρη του 1995, ποτέ όμως ολοκληρωτικά. Παρόλο που σε στρατιωτικό επίπεδο οι Ζαπατίστας αναγκάζονται να υποχωρήσουν στην ενδοχώρα (ζούγκλα Λακαντόνα), η ισχυρή αλληλεγγύη που εκδηλώνεται, τόσο σε εθνικό όσο και σε παγκόσμιο

επίπεδο, αναγκάζει το κράτος να ξεκινήσει διαπραγματεύσεις που καταλήγουν, το 1996, στη Συμφωνία του Σαν Αντρές. Την εποχή που εκδηλώνεται η εξέγερση, τρία χρόνια μετά την πτώση του ανατολικού μπλοκ, η Κουβανική Επανάσταση (σημαντικό σημείο αναφοράς για τα λατινοαμερικανικά κινήματα) κλονίζεται σοβαρά. Χαιρέκακα, οι οπαδοί του καπιταλισμού βροντοφωνάζουν ότι η ιστορία έχει φτάσει στο τέλος της κι ότι η ανθρωπότητα έχει συναντήσει επιτέλους τον βέλτιστο δρόμο προς την πρόοδο και την ανάπτυξη. Τότε οι Ζαπατίστας έρχονται να ξαναδώσουν ελπίδα δείχνοντας πως τίποτα δεν έχει τελειώσει, πως η ιστορία συνεχίζει να γράφεται στους δρόμους, στους κάμπους και τα βουνά.

Μετά την υπαναχώρηση της μεξικανικής κυβέρνησης να εφαρμόσει τα συμφωνηθέντα και βάζοντας τα όπλα σε δεύτερη μοίρα, οι Ζαπατίστας ξεκινούν να χρησιμοποιούν ένα άλλο όπλο, ακόμη πιο ισχυρό: τον λόγο και την πρακτική τους, που εμπνέουν τα κινήματα όλου του πλανήτη και αποτελούν μία από τις αφετηρίες του κινήματος ενάντια στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Παράλληλα, στις περιοχές που ελέγχουν, χωρίς να ζητάνε τίποτα από την κυβέρνηση, αρχίζουν να χτίζουν, από τα κάτω, την αυτονομία τους: με αυτόνομη διακυβέρνηση («κυβερνάμε υπακούοντας»), αυτόνομα συστήματα εκπαίδευσης, υγείας και δικαιοσύνης, στήνοντας αυτόνομες παραγωγικές και οικονομικές δομές. Ταυτόχρονα, μέχρι σήμερα, οι επιθέσεις παραστρατιωτικών ομάδων συνεχίζουν αδιάκοπα το κατασταλτικό έργο της κακής κυβέρνησης.

Τον Οκτώβρη του 1994, στις εξεγερμένες περιοχές, ιδρύονται τα Αγουασκαλιέντες που λειτουργούν σαν διαχειριστικά κέντρα των 38 αυτόνομων δήμων που περιλαμβάνουν τις 1.111 αυτόνομες κοινότητες. Το 2003 τα 5 Αγουασκαλιέντες μετασχηματίζονται στα 5 Καρακόλ (Caracol), με την ίδρυση των οποίων ο EZLN αποσύρεται από τη διοίκηση των κοινοτήτων. Από τότε η διοίκηση είναι πολιτική με τον EZLN να λειτουργεί σαν δικλείδα

ασφαλείας της αυτονομίας. Σε κάθε Καρακόλ στεγάζονται οι ζαπατιστικές αρχές (Junta de buen gobierno - Επιτροπή καλής διακυβέρνησης), το σχολείο, η βιβλιοθήκη, ο χώρος των εκδηλώσεων, ο καταυλισμός των φιλοξενούμενων, το κέντρο υγείας, τα διάφορα εργαστήρια χειροτεχνίας, το μηχανουργείο, το καφεκοπτείο, το γήπεδο μπάσκετ κλπ. Εκτός από αυτούς τους χώρους, Caracol, επίσης, ονομάζεται και μια ζαπατιστική δομή αυτοδιοίκησης που αποτελείται από ένα συγκεκριμένο αριθμό Αυτόνομων Δήμων, από τις συνελεύσεις των οποίων εκλέγονται οι αντιπρόσωποι που αποτελούν το Συμβούλιο. Οι αποφάσεις λαμβάνονται με φορά «από κάτω προς τα πάνω» και όχι «από πάνω προς τα κάτω». Στα μέσα Αυγούστου του 2019, με μια σειρά ανακοινωθέντων, δημοσιοποιήθηκε η επέκταση

των απελευθερωμένων περιοχών και η δημιουργία 11 Κέντρων Αυτόνομης Αντίστασης και Ζαπατιστικής Εξέγερσης (CRAREZ) στην πολιτεία της Τσιάπας που περιλαμβάνουν 7 νέα Καρακόλ και 4 νέους Αυτόνομους Δήμους. Έτσι, μαζί με τα ήδη υπάρχοντα, τα ζαπατιστικά κέντρα εξέγερσης είναι πλέον 43.

Το έδαφός τους δεν είναι ενιαίο και περιχαρακωμένο κι έτσι προστατεύεται από μια οργανωμένη πολεμική επίθεση από το μεξικανικό κράτος. Οι κοινότητες είναι διάσπαρτες, πολλές φορές απέχουν αρκετές ώρες απόσταση μεταξύ τους κι ανάμεσά τους μπορεί να παρεμβάλλονται πόλεις, μη ζαπατιστικές κοινότητες, καθώς και στρατόπεδα. Επίσης υπάρχουν αρκετές μικτές κοινότητες, που κατοικούνται από Ζαπατίστας και μη.

Οι Ζαπατίστας οργανώθηκαν και δημιούργησαν έναν άλλο κόσμο, έναν κόσμο ελεύθερο όπου δεν υπάρχει εκμετάλλευση, καταστολή, βία ή οποιαδήποτε ιεραρχία παρά μόνο αυτή του να υπηρετείς. Έναν άλλο κόσμο με συμβούλια καλής διακυβέρνησης, αυτόνομα σχολεία και νοσοκομεία. Έναν κόσμο που χτίζεται με συλλογική εργασία. Έναν κόσμο που μας δείχνει ότι είναι δυνατόν να ζήσουμε με άλλο τρόπο. Έναν κόσμο που βασίζεται στις πιο κάτω 7 αρχές:

- Υπακούμε και δεν διατάζουμε
- Εκπροσωπούμε και δεν αντικαθιστούμε
- Μετακινούμαστε προς τα κάτω και όχι προς τα πάνω
- Υπηρετούμε και δεν υπηρετούμαστε
- Κατασκευάζουμε και δεν καταστρέφουμε
- Προτείνουμε και δεν επιβάλλουμε
- Πείθουμε και δεν κατακτάμε

Έχουν μια ολοκληρωμένη πρόταση αυτονομίας. Μια ολοκληρωμένη πρόταση ενάντια στον καπιταλισμό σαν σύστημα διαχείρισης της εργασίας, σαν σύστημα αξιών, σαν σύστημα παραγωγής.

Σε μια συνθήκη σαν τη σημερινή που το κεφάλαιο αναδιարθρώνεται και επιτίθεται στους από κάτω με κάθε τρόπο, έρχεται το ταξίδι τους στην Ευρώπη, και σαν μέρος αυτού και στην Ελλάδα, για να καταδείξει πόσο σημαντική και αναγκαία είναι η αλληλεγγύη. Η αλληλεγγύη που πρέπει να βρίσκεται στην καθημερινή μας πρακτική και να μας κάνει να νιώθουμε εξεγερμένοι σε κάθε στιγμή της ζωής μας: όταν μαγειρεύουμε στη συλλογική κουζίνα, όταν φυτεύουμε στο συλλογικό μπαξέ, όταν ανταλλάσσουμε αντικείμενα στα ανταλλακτικά – χαριστικά παζάρια, όταν συμμετέχουμε, κινούμαστε, διασκεδάσουμε, διαδηλώνουμε. Μια αλληλεγγύη που δεν είναι μόνο προς τα «εκεί» αλλά, ταυτόχρονα, και προς τα «εδώ». Στο «εδώ» που προσπαθεί να οικοδομηθεί από τα κάτω, χωρίς ειδικούς και αντιπροσώπους, χωρίς αφεντικά και κόμματα.

**Από τα βουνά της Τσιάπας μέχρι τη γη της Ευρώπης.
Εδώ κι εκεί, ελευθερία και δικαιοσύνη.**

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΔΕ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ ΠΟΤΕ

construir y no destruir

«πρωτοβουλία για τον ερχομό των Ζαπατίστας»

construir_y_no_destruir@riseup.net/construirynodestruir.wordpress.com